

vist ikke, om det var en anden Dag i Ugen, jeg huffer ikke, om det var en 2den Puntsevadag og forsaavidt en Mandag og ikke nogen Søndag, men at det var en Helligdag, er sikkert nok. Jeg opfatter Sagen paa samme Maade som de fleste Jurister her i Salen, der have yttret sig om Sagen; opfatte den. Jeg gaar ud fra, at det, som Grundlovsbestemmelsen har villet, er at slaad det Princip fast, at det skulde være en politisk Ret for Borgerne at holde offentlige Forsamlinger i Modsetning til den tidligere Tilstand. Den tidligere Tilstand var ganske vist ikke den, at politiske Forsamlinger i Almindelighed vare forbudte. Tilstanden var den, at en saadan Forsamling kunde holdes som enhver anden ikke særlig forbudt Ting, men den kunde forbydes af Politiet. Saalænge der ikke var udstedt noget Forbud, var der altsaa ikke noget Ulovligt i at holde en saadan Forsamling, men der kunde som sagt udstedes Politiforbud imod den, og det er dette, Grundloven har forandret, idet den i Modsetning til den tidligere Tilstand har givet Borgerne den Ret, at saadanne politiske Forsamlinger ikke af Politiet i Almindelighed kunne forbydes; men jeg fastholder lige saa bestemt, at de Indskrænkninger i Forsamlingsfriheden, som tidligere bestode og ikke hænge sammen med politiske Synsaader, men hvile paa Hensynet til andre Samfundsinteresser, maa vedblive at være i Kraft. Derfor gaar jeg ud fra, at de Indskrænkninger, der vare gjorte i Forsamlingsfriheden af Hensyn til Helligholdelsen af Helligdagene, ere vedblevne at bestaa, ligesom jeg antager, at de Indskrænkninger, som Sundhedslovgivningen kan medføre, ogsaa ville vedblive at bestaa, og ligeledes de Indskrænkninger, om hvilke der kan være Tale af Hensyn til almindelig Politiorde. En æret Taler har saaledes berørt, at man for Exempel ikke kan holde Forsamlinger midt om Natten til Forstyrrelse for de Omkringboende og til Ovelæggelse af deres Natteøvn, og at det heller ikke er berettiget at holde saadanne Forsamlinger paa Gader og Stræder, selv om der ikke er Tale om at forstyrre den offentlige Fred, gaar jeg ligeledes ud fra. Jeg misfjender aldeles ikke, at de Herrer, der have yttret sig i den omhandlede Retning, have Ret til at sige, at de ikke anse den saa meget omtalte Spiessteretsdom for rigtig, og heller ikke misfjender jeg, at de, der ikke anse den for rigtig, have Lov til at sige, at, da de ikke anse den for rigtig, ville de altsaa indrette deres Optraeden under denne Sag deresfor. Det er deres Ret; men ærede Medlemmer ville saa maaske ogsaa være saa gode at anerkjende, at ogsaa jeg har Ret til at indrette min Optraeden i denne Sag efter min Opfattelse, og man vil ikke kunne fortenke Justitsministeren i, at han i dette Punkt følger den Opfattelse, som han har haft i Forveien og nu er bleven yderligere bestyrket i ved den Dom, som Spiessteret har affagt. Naar jeg

i § 7 har foreslaaet ophævet den hidtil gjældende Regel, at der udfordres Politimesterens Tilladelse til at holde de omtalte Forsamlinger efter Kl. 4, er jeg mig bevidst, at jeg har gjort det i den Hensigt at imødekomme, hvad jeg ansaa for et almindeligt Ønske ikke alene i Befolkningen, men særlig ogsaa i denne Sal, og det skulde forsaavidt gjøre mig ondt, hvis jeg deri havde taget i den Grad feil, at man vilde betragte det som en Udfordring i Stedet for som en Imødekommen fra min Side. Men jeg vil dog sige for Lydeligheds Skyld tilføje, at det ingen Betsædselsag er for Regjeringen at faae denne Sag sat igjennem, og det er heller ikke noget Portefeuillepørgsmaal for mig selv. Dette vil jeg til Forebyggelse af enhver Misforstaaelse sige i Forveien, og skulde man ved at opstille Fordringer, som jeg fra mit Synspunkt maa anse for aldeles uantagelige, forhindre Loven fra at komme ud, saa er dette en Sag, som Regjeringen vilde se paa med stærkt Sindsvær. Jeg skal i Anledning af, hvad der blev yttret af en æret Taler, tilføje, at ærede Medlemmer ikke behøve at være bange for, at Regjeringen i denne Sag skulde ønske at høre det danske Folks Mening, skjøndt jeg for Resten holder for, at det danske Folk vistnok i dette og de fleste andre Punkter i Lovforslaget vilde give mig Medhold.

Efter disse mere almindelige Bemærkninger skal jeg tillade mig at yttre mig om nogle Enkeltheder, og det skal jeg gjøre kort, fordi jeg med Hensyn til Enkelthederne i Lovforslaget skal vise al mulig Imødekommen overfor de Ønsker, som maatte forekomme mig at være blot nogenlunde grundede. Jeg tror, at disse Ting ville lade sig udbevne, naar en befindig, fra alle Sider nogenlunde velvillig Behandling i et Udvalg kan komme til at finde Sted. Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser, som saaledes have været paa Bane, skal jeg først bemærke, at jeg, hvad § 2 angaar, har troet, at dens Bestemmelse var et Fremskridt, og at det i flere Henseender var anbefalelsesværdigt at faae slaadet fast, at man ikke kan drages til Ansvar for, at man, naar i Øvrigt Ens Butik har været lukket, har afhændet Et eller Andet i Helligdagstiden. Dette har jeg anset for en i og for sig ønskelig Bestemmelse. Saaledes som Helligdagslovgivningen for Liden overholdes, er det nemlig Regel, at Politiet ikke af egen Drift paafer Andet, end at Butikkerne holdes lukkede. Om der derimod af de Paagjældende afflutes en eller anden Handel i Helligdagstiden, er Noget, som man ikke fra det Offentliges Side undersøger; det er Noget, som man kun tager sig af, naar man nødes dertil paa den ubehagelige Maade, at der sker Angivelse fra Andre, Noget, som i disse Spørgsmaal, hvor Brødniddet ganske vist spiller en vis Rolle, ikke er saa ganske sjeldent. Jeg har troet, at man maaske vilde finde, at det var en Fordel at kunne blive af med den Slags Undersøggelser. — Der-